03/06/2020

Патријарашком Литургијом обележена слава Вождовачке цркве

Торжественом Патријарашком Литургијом прослављен је престони празник храма Светих равноапостолних цара Константина и царице Јелене на Вождовцу.

Свечаним евхаристијским сабрањем началствовао је Његова Светост Патријарх српски г. Иринеј, уз саслужење протопрезвитера-ставрофора Бранка Топаловића и Драгомира Убипариповића, протопрезвитера Ђорђа Поповића, презвитера Слађана Влајића, као и ђакона Верољуба Санда и Александра Савића.

Апостол је произнео потпуковник Саша Мијић. У славу Божју и у част заштитника храма једним устима и једним срцем милозвучно је појао хор при Вождовачком храму којим диригује мр Бранко Тадић, професор Богословије Светога Саве.

Надахнутим речима литургијске омилије Његова Светост је поучио сабрани народ Божји, истакавши велики значај Светог цара Константина и његове благоверне мајке Јелене у освештаној и благословеној историји Цркве Христове, која је пролазила и пролази кроз многобројне тешкоће, али која благодаћу Божјом на тајанствен начин увек просијава крсто-васкрсном светлошћу.

У свом архипастирском слову Патријарх је указао на неизмерни и благословени значај активног литургијског живота који је темељ општења са Богом и свима светима који су просијали угодивши Господу и који нама постадоше освештани примери истинског хришћанског етоса.

У наставку свете Литургије обављен је свечани опход око светог храма са читањем Јеванђеља. Освећени су славски дарови овогодишњих кумова славе господе Илије Ђорђевића и Александра Радованца са породицама.

Вождовачки храм – бисер Богом чуваног Града Београда

У славу Божју, а у част Светих равноапостолних цара Константина и Јелене, као израз великог молитвеног поштовања наш благочестиви и христољубиви народ принео им је многобројне свете храмове који красе нашу помесну Цркву. Међу значајним храмовима који су подигнути у њихову част посебно и сваке хвале достојно место заузима Вождовачки храм који је 2011. лета Господњег прославио велики јубилеј стогодишњицу свога потојања, а који својом светошћу и живом литургијском заједницом обасјава Богом чувани првопрестони град Београд. О значају Вождовачке светиње и историји овог дивног храма Божјег, а поводом стогодишњице његовог постојања дивно је беседио наш угледни професор и познати теолог протођакон Радомир Ракић, који је био и дугогодишњи свештенослужитељ олтара Божјег при Вождовачком храму.

Значајно је нагласити да овај храм красе две велике светиње које се у њему налазе благословом блажене успомене Патријарха српског Германа, а то су: Честица Часног и Животворног Крста Господњег и омофор Светог Василија Чудотворца Острошког.

Духовни покровитељ Вождовачког храма, цар Константин Велики, рођен је 274. године у нехришћанској породици. Још за живота добио је назив равноапостолни. Много пута му се јављао сâм Господ и излазио му је у сусрет у његовим молитвама. Пред борбу са Максенцијем, по старом предању, на

небу му се указао сјајан крст као знак победе. Издао је едикт (закон) у Милану 313. године којим је престао дотадашњи прогон хришћана. Након победе над Византијом саградио је диван престони град, назвавши га Константинопољ (Цариград).

Његова света мајка Јелена је својим великим делима прославила Господа. У Јерусалиму је пронашла Часни Крст који су незнабошци бацили изван града и засули смећем; подигла је многе храмове, од којих треба напоменути: храм над пећином Рождества Христова у Витлејему, храм на месту Вазнесења Христова на Маслинској гори; храм на месту Успенија Пресвете Богородице у Гетсиманији и још 18. светих храмова.

Пронашавши Часни Крст и ископавши га, света Јелена га стави на једног мртваца, јер управо тада је пролазила једна посмртна поворка, те он васкрсну на очиглед свих присутних. Од тог дана Православна Црква празнује тај догађај 14/27. септембра као празник Вождвижења Часног и Животворног Крста – Крстовдан. Многи незнабошци исповедаше хришћанску веру, а Часни Крст би стављен у сребрни ковчег ради чувања и поклоњења. Ова света угодница Божја упокојила се у Господу 327. године у 80. години живота.

Свети цар Константин, благочестив и христољубив, поживео је још 10 година од упокојења своје свете мајке, те се и он престави у Господу 337. године у 65. години живота. Његово свето тело је пренето у Цариград и сахрањено у храму Светих Апостола у Цариграду.

spc.rs